

MATANAEV

Ročník V.

23. 6. 2024

Číslo: 29

12. NEDEĽA V CEZROČNOM OBDOBÍ

R.: Oslavujte Pána, lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky.

Mk 4, 35 - 41

Keď sa zvečerilo, povedal Ježiš svojim učeníkom: „Prejdime na druhý breh.“ I opustili zástup a vzali ho so sebou, tak ako bol, na lodi. Boli s ním aj iné lode.

Tu sa strhla veľká víchrica a vlny sa valili na loď, takže sa loď už napĺňala. On bol v zadnej časti lode a spal na poduške. Zobudili ho a povedali mu: „Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?“ On vstal, pohrozil vetru a povedal moru: „Mlč, utíš sa!“ Vietor prestal a nastalo veľké

ticho.

A im povedal: „Čo sa tak bojíte?! Ešte stále nemáte vieru?“

Zmocnil sa ich veľký strach

a jeden druhému hovorili: „Čo myslíš, kto je to, že ho i vietor i more poslúchajú?“

Kto je Ježiš? V prvej časti evanjelia podľa Marka zaznieva táto otázka viackrát v rôznych formách. Niekedy, ako i v dnešnom úryvku, je vložená do úst samotným apoštolom: „Kto je to, že ho vietor i more poslúchajú?“ Vyplýva z toho otázka i pre nás: Ako je možné nasledovať Ježiša, byť celkom zapojení do jeho života, bez toho, aby sme vedeli, kým v skutočnosti je?

Apoštoli teda odpovedali na Ježišove povolanie (pretože boli priťahovaní týmto človekom, rabbim, ktorý mal prorocké črty, majstrom vyučujúcim s autoritou, ktorý hlásal Božie slovo úplne novým spôsobom.

Cesta nasledovania ale vyžaduje pevnú a zrelú vieru v Ježiša, ktorý svojich nasledovníkov niekedy vyvedie z miery slovami, ktoré zjavne pochádzajú od vyššej sily než ľudskej. Toto zaváhanie jasne ukazuje, že príľnutie učeníkov k Ježišovi ešte nie je vierou v neho ako Mesiáša a Božieho Syna. Preto sa ich Ježiš karhavo spýta: „Ešte stále nemáte vieru?“ Príde ale čas, kedy napriek veľkým ťažkostiam najskôr Peter a potom i ostatní dospejú k viere. Je to viera stále vratká a krehká, viera prechádzajúca pochybnosťami, i napriek tomu schopná disponovať učeníkov k ochote nasadiť život pre Ježiša a jeho evanjelium!

Prvá príležitosť preveriť túto vieru sa ukáže pri preplavení Genezaretského jazera v Galilei. Keď prehovoril k zástupom a k učeníkom v podobenstvách chcel Ježiš navečer dosiahnuť druhý breh jazera, jeho východnej strany, kde žilo pohanské obyvateľstvo.

Bol unavený kázaním, ktoré ho zamestnávalo po celý deň, čo nám Marek dáva tušiť diskrétnou, avšak zároveň dosť jasnou poznámkou: „I opustili zástup a vzali Ježiša so sebou tak, ako bol, na lodi.“ Skoro ako by ho museli naložiť... A Ježiš skutočne okamžite zaspal na poduške v zadnej časti lode. Lenže s prichádzajúcim súmrakom „sa strhla veľká víchrica a vlny sa valili na loď, takže sa loď už naplňala.“

Učeníci plný strachu reagujú takmer podráždeným krikom: „Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?“ On sa im však ukáže ako niekto omnoho väčší než učiteľ: v slabosti toho spiaceho človeka premoženého únavou sa prejaví Božia sila. Ježiš sa prebudí a s plnou zvrchovanosťou nad stvorenými živlami prikáže vetru a moru, aby boli ticho, aby sa upokojili. A stalo sa: „Vietor prestal a nastalo veľké ticho“.

V tomto jednoduchom geste sprevádzanom účinným slovom je ukrytá celá logika vtelenia a veľkonočného tajomstva: v Ježišovom slabom a smrteľnom ľudstve sa prejavuje Božia moc silnejšia než čokoľvek, čo by mohlo priniesť smrť! Ak prorok Jonáš chcel byť za búrky vhozený do mora, aby sa jeho spoločníci moreplavci zachránili, tak teraz Ježiš, definitívny prorok, karhá more symbolizujúce zhubné sily ohrozujúce človeka. Ukazuje tak, že má podiel na moci Boha, ktorý „búrku premenil na vánok a morské vlny umlkle.“

Cirkev bude vždy loďkou zmietajúcou sa na mori a bude sa musieť mnohokrát preplaviť k inému brehu, aby mohla žiť svoje poslanie, čo so sebou nesie riziká, nebezpečenstvá, protivenstvá a tiež pády.

To všetko ale budú príležitosti k zoceleniu a rastu viery kresťanov v Ježiša Krista, toho, ktorý nikdy neopustí svojich, aj keď sa domnievajú, že ho vidia spať, že sú ponechaní sami na seba.

Nie, Ježiš je stále s nami a čaká na odpoveď viery svojej cirkvi: je prítomný i v noci, v búrke, je s nami teraz až do konca vekov. Naozaj nemáme robiť nič iného, než odpovedať svojim životom na vážnu otázku, ktorú nám Ježiš kladie: „Čo sa tak bojíte?! Ešte stále nemáte vieru?“

V čom spočíva nedostatok viery učeníkov, ktorá je v protiklade s Ježišovou dôverou? Neprestali veriť v neho, veď preto ho budia. Ale pozrime, ako sa naňho obracajú: „Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?“ Nedbáš: myslia si, že Ježiš sa o nich nezaujíma, že sa o nich nestará. Vskutku, len čo sa naňho obrátia, zachraňuje svojich bezradných učeníkov.

Búrka odhaľuje našu zraniteľnosť a objavuje tie falošné a povrchné istoty, na ktorých sme si postavili naše agendy, naše plány, naše zvyky a priority. Ukazuje nám, ako sme nechali uspať a opustené to, čo živí, podporuje a dáva silu nášmu životu a nášmu spoločenstvu.

Búrka vynáša na svetlo všetky tie zámary „zabaliť“ a dať do zabudnutia to, čo živilo dušu našich národov. Odhaľuje všetky snahy uspať sa zdánlivo „zachraňujúcimi“ zvykmi, neschopnými oprieť sa o naše korene a dať zaznieť pamäti našich starcov, zbavujúc sa tak imunity, nevyhnutnej, aby sme mohli čeliť nepriazni.

Búrkou opadla fasáda tých stereotypov, ktorými sme zakrývali naše „ego“, neustále ustarostení o náš imidž; a odhalila sa opäť tá (požehnaná) spoločná príslušnosť, z ktorej sa nemôžeme vymknúť: že sme navzájom bratia.

„Čo sa tak bojíte?! Ešte stále nemáte vieru?“ Pane, tvoje slovo dnes večer tne do živého a týka sa nás, všetkých. V tomto našom svete, ktorý ty miluješ viac než my, sme napredovali plnou rýchlosťou a cítili sa silní a schopní na všetko. Lakomí po zárobku, nechali sme sa pohltiť vecami a vyčerpať náhlením. Nezastavili sme sa pred tvojimi výzvami, nepohli nami vojny a planetárne nespravodlivosti, nepočuli sme volanie chudobných a našej ťažko chorej planéty. Napredovali sme bezohľadne a mysleli sme si, že navždy zostaneme zdraví na chorom svete. Teraz, keď sa nachádzame na rozbúrenom mori, voláme k tebe: „Zobud'sa, Pane!“